

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses ordena sis diaques

▶ El dia 30 de novembre, primer diumenge d'Advent, a les sis de la tarda, a la Catedral, Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va ordenar sis diaques al servei de la diòcesi. Va estar acompanyat per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, Mons. Jaume Traserra, bisbe emèrit de Solsona, i noranta clergues, entre preveres i diaques.

Els familiars dels ordenands i els fidels varen omplir el temple a vessar. Els nous ordenats i les parròquies on són destinats són: Agustí Villalba, a les parròquies del Sant Esperit i Sant Valentí de Terrassa, Walter Cifuentes, a Sant Pere de Rubí, Arturo Fabregat, a Sant Cebrià de Valldoreix, Guillem López i Hernán Urdaneta, a Sant Esteve de Granollers, i Andrés Ramírez, a la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola i a la Santa Creu de Bellaterra.

GLOSSA

En el temps de lleure

Un centre d'esplai celebra el quaranta-cinquè aniversari de la seva fundació. La celebració és un dissabte a la tarda. Les activitats se succeeixen: jocs, cançons, exposició de fotografies i, arribat el vespre, celebració de l'eucaristia setmanal, avui centrada en l'aniversari. La missa esdevé acció de gràcies per l'activitat educativa, per les persones que l'han animat, pels infants que n'han gaudit, pels infants i monitors traspassats... Acabada la celebració, es projecta un recull d'imatges de la vida del centre i quatre parlaments breus fan conèixer la petjada que el pas per l'esplai ha deixat en la vida de monitors de diverses generacions.

Intervé una antiga monitora, ara casada i mare de dues nenes, per recordar els seus anys d'infant en les activitats del centre. Diu: «[...] Vaig jugar, vaig viure aventures, vaig escoltar contes... Vaig aprendre a expressar-me en els tallers i van ser escoles de pregària el bon dia i el bona nit. Aprenies a anar pel món i a comptar amb els altres, i a viure la satisfacció gratificant d'haver fet tu les coses. A poc a poc, vaig co-

nèixer i viure valors i actituds com la solidaritat, la generositat, el compartir, l'amistat, la pertinença a un grup, l'austeritat [...]». «Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres» (Jn 13, 15).

La posterior etapa de monitora la resum així: «Sense adonar-me'n, com si es tractés de la segona part d'una lliçó, vaig aprendre —juntament amb els companys monitors— el que volien dir les paraules compromís, gratuïtat, compassió, responsabilitat, treball en equip, donar el millor de tu mateixa... Tota una manera de fer i de viure que m'han acompanyat al llarg de la vida, tant personalment com professional». Finalment, clou el seu testimoni dient: «Quan van arribar les filles ens plantejarem: què els podem oferir de bo, a part d'estimar-les, perquè creixin sent persones de bé i per als altres? No vam dubtar: la fe, l'ensenyament i l'educació en el lleure; és a dir, la comunitat, l'escola i el centre d'esplai!» Un creixement harmònic per aprendre a estimar i servir, com Jesús ens va ensenyar.

Enric Puig Jofra, SJ

Horari de la Cúria durant els dies de Nadal

La Cúria Diocesana de Terrassa estarà oberta fins al dimarts dia 23 de desembre. Obrirà el dilluns dia 29 i el dimarts dia 30. Tornarà a obrir el dimecres dia 7 de gener de 2015.

REMEU MAR ENDINS

«Aquí Crist és adorat i nodrit»

El passat 5 de desembre es va dur a terme la benedicció inaugural de la seu de Càritas Diocesana. Ha estat un moment important i significatiu en la curta història de la nostra diòcesi, a la ciutat de Sabadell. Vull recordar també que el 19 d'octubre de 2012 tingué lloc la constitució canònica de Càritas

Diocesana de Terrassa com a organisme oficial d'acció caritativa i promoció social de l'Església catòlica a la nostra diòcesi i l'aprovació dels estatuts pels quals s'ha de regir.

La missió de Càritas, tal com ho recordem tantes vegades, no és una tasca de suplència o de substitució per a solucionar les situacions i problemes que no poden resoldre els serveis socials de les administracions. La missió de Càritas és fer present l'amor de Déu enmig del món, i és una tasca personal i comunitària, individual i també institucional. Fer present aquest amor de Déu no ens ha de portar només a ajudar en les necessitats materials sinó que també ens porta a fer-nos una sola cosa amb el germà, a compartir el seu sofriment, a compartir els nostres béns, a incloure'l en la nostra família, que és l'Església. Només des de la vivència de l'amor de Déu hi ha futur i esperança per a la humanitat.

Les paraules de Jesús referides al judici final mantenen la seva validesa perenne: «Veni, beneïts del meu Pare, preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set em donàreu beure, quan era foraster em vau acollir, quan em veïeu despulat em vau vestir, quan estava malalt em va visitar, quan era a la presó vinguéreu a veure'm. (...) Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,34-36.40).

Les homilies de sant Joan Crisòstom sobre el capítol 25 de l'evangeli de sant Mateu són d'una gran contundència. Recomana que en adornar els temples, no ens oblidem dels germans necessitats: «Vols honorar el cos de Crist? No el menyspreïs, doncs, quan no té vestits per cobrir-se. (...) Dic això no perquè vulgui prohibir que oferim a Déu presents per al culte; el que dic és que amb ells i abans d'ells cal socórrer els pobres. Perquè Déu accepta els presents però molt més l'almoina». Per a nostre Senyor, sempre el millor; i per als pobres, també el millor.

S'acosta Nadal. A la Vall d'Aosta, en els Alps occidentals; hi viu des de fa segles una comunitat de monjos, anomenada Congregació dels Canonges Regulars de Sant Bernat. Varen ser fundats per sant Bernat, canonge ardiaca de Menthon (996-1081). Bon coneixedor dels perills que havien d'afrontar els viatgers que aleshores travessaven aquelles muntanyes i valls, va encarregar a la comunitat la missió d'hostatjar i ajudar els qui en tinguessin necessitat. I els va donar un lema preciós que en llatí sona així: «*Hic Christus adoratur et pascitur*» («Aquí Crist és adorat i nodrit»).

Voldria que aquest lema tan bonic inspiri totes i cadascuna de les parròquies de la nostra diòcesi i les nombroses obres socials i caritatives que els diocesans gestionen al servei dels exclosos, de manera especial les de Càritas Diocesana. Centralitat de Crist, Eucaristia, adoració, Paraula de Déu, per un costat; i per l'altre, sortir a trobar el germà necessitat, veient en ell el rostre de Crist. Són els dos pulmons de la nostra vida cristiana i de la nostra missió pastoral.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

▶ **EMÍLIA GARCIA**

Apostolat bíblic

Maria Benedicta Daiber va néixer en el si d'una família alemanya de tradició luterana. El seu ateisme li produïa un gran buit interior i als 18 anys, després d'una lluita interior, «va abraçar la fe catòlica» i dedicà tota la seva vida a donar-la a conèixer. Va viatjar per mig món amb la Bíblia sota el braç. El maig de 1954 va arribar a Barcelona, on es va establir després d'haver impartit cursets per tota la Península. El 1959 va fundar l'Obra de Cursets Bíblics Catòlics. L'Emília Garcia, que va conèixer amb ella durant 20 anys, és la continuadora del seu apostolat bíblic: presideix l'Associació d'Amics de M. Benedicta.

Com va començar l'apostolat de M. Benedicta?

Va impartir cursets a parròquies de Barcelona i rodalia. L'any 1970, amb el P. Pablo Menor, SJ, que havia conegut al Perú, va fundar el Moviment Pro Ecclesia Sancta, que la portava a visitar, cada estiu, monestirs de contemplatives d'Espanya, amb qui compartia el seu amor a l'Església. Eren una mena d'exercicis espirituals breus.

Arran de la seva mort van continuar el seu apostolat...

Les persones que la coneixien estaven convençudes de la seva santedat. Era una geganta de la fe que no podia quedar oculta, el seu apostolat bíblic no podia perdre's. El 1995 es va fundar l'Associació, que promou la seva causa de canonització i el seu apostolat.

Per què la va captivar?

Sóc testimoni de la força de la Paraula de Déu, que, com diu sant Pau, «és útil per ensenyar, per convèncer, per corregir, per educar en la justícia...», perquè l'home estigui preparat per a tota obra bona» (2Tm 3,16-17), ja que l'Evangeli és «força de Déu per al qui creu» (Rm 1,16-17).

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

El testimonio del cardenal Capovilla sobre el Concilio

La idea de convocar un Concilio se la mencionó Juan XXIII a su secretario, Loris Capovilla, el 30 de octubre de 1958 por primera vez, dos días después de su elección al pontificado. El secretario nos dice que se quedó confundido: pensaba en las dificultades que comportaría un acontecimiento de estas características y en el tiempo necesario para su preparación. Por eso permanecía en obstinado silencio cada vez que el Papa hacía referencia a su idea.

Unas semanas después, intuyendo la oposición de su secretario, Juan XXIII le dijo: «Tú piensas que el Papa es viejo, que le falta tiempo para una empresa de gran relieve, te asusta el conjunto de la empresa. Y te equivocas, porque razones como un empresario: proyecto, estudio, dificultad, complicaciones... Es argumentar de modo humano. Hasta que no hayas puesto tu yo bajo los zapatos, no serás un hombre libre, no comprenderás nada de los caminos de Dios. Él se abandonaba a los caminos de Dios con filial confianza...»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

HECHOS DE VIDA

La ira, la venganza y el amor propio

Dante Alighieri (1265-1321), en la *Divina Comedia*, narra el caso del joven Aniel, condenado, a quien una serpiente monstruosa estrecha de tal manera que se funden lentamente el cuerpo del joven y el cuerpo del monstruo.

La piel del joven se vuelve escamosa y sus ojos despiden destellos verdosos. Los condenados, al verlo, exclaman horrorizados: «¡Aniel, cómo cambias! ¡Cómo vas cambiando, Aniel!»

—Al irritarnos ya traslucimos la ira en la actitud y en la mirada.

—La ira procede de la falta de virtud y de dominio de uno mismo.

—La ira y el odio son contagiosos. Tóxicos.

Dice un proverbio persa: «Poca hiel corrompe mucha miel.»

S. Basilio afirmaba: «El iracundo pierde hasta el aspecto de persona y toma el de fiera.»

Otro autor moderno sentencia: «Quien se deja llevar por la ira, la cólera, el odio se encuentra la *víbora* que pica, el *león* que rugie y el *tigre* que despedaza.»

San Agustín, tan actual y profundo como siempre, nos recuerda: «Los antiguos nos enseñaron que la ira no es más que el apetito de venganza.»

Y san Alfonso de Ligorio: «Vencer el amor propio es vencerlo todo.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Adviento: «Consolad, consolad a mi pueblo»

Consuelo es una de las palabras clave para entender el mensaje bíblico, porque nos revela el auténtico rostro de Dios. Así, en el profeta Isaías podemos leer: «Consolad, consolad a mi pueblo —dice vuestro Dios» (Is 40,1). El consuelo es, por una parte, una prerrogativa de Dios; pero, por otra, una acción en la que podemos participar los seres humanos.

Consolar significa calmar, aliviar, apaciguar. Es decir, en caso de que se produzca un mal, un dolor o una desgracia, el consuelo hace más llevadero el sufrimiento sin llegar a eliminarlo. Transforma la angustia en paz.

Dios se hace presente en el mundo para consolarnos. Su Palabra, la Encarnación de su Hijo, la acción del Espíritu Santo tienen por objeto rescatarnos de las garras de la aflicción.

Nosotros querríamos erradicar de una vez para siempre el dolor, el mal, la enfermedad, la muerte... Sin embargo, ellos son nuestros compañeros de viaje. Aun así, Dios no nos ha dejado solos. Se ha embarcado en nuestra misma nave para que no surquemos en solitario el mar de la existencia.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

15. ■ Dilluns (litúrgia de les hores 3a setmana) [Nm 24,2-7.15-17a / SI 24 / Mt 21,23-27]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.; beat Bonaventura de Pistoia, prev. servita.

16. ■ Dimarts (□ Urgell) [So 3,1-2.9-13 / SI 33 / Mt 21,28-32]. Sant Josep Manyanet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sgda. Família (SF, 1870). Sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Alcía) de Borgonya (s. x); beata Maria dels Àngels, vg. carmelitana.

17. ■ Dimecres [Gn 49,2.8-10 / SI 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús; sant Esturmí, abat; sant Franc de Sena.

18. ■ Dijous [Jr 23,5-8 / SI 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones). Sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. ■ Divendres [Jt 13,2-7.24-25a / SI 70 / Lc 1,5-25]. Sant Nemesi, mr.; sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Faustina, mare de família mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Dissabte [Is 7,10-14 / SI 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ † Diumenge vinent, IV d'Advent (litúrgia de les hores 4a setmana) [2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16 / SI 88 / Rm 16,25-27 / Lc 1,26-38]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nimega. Sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

DIUMENGE III D'ADVENT

▶ Lectura del profeta Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.

Aclamo al Senyor ple de goig, la meua ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi coronat amb una diadema, com la núvia que s'engalana amb joïells. El Senyor Déu farà germinar el benestar i la glòria davant de tots els pobles com la terra fa créixer la brotada o el jardí fa néixer la sembra.

▶ Salm responsorial (Lc 1,46-48.49-50.53-54)

R. *La meua ànima celebra el meu Déu.*

La meua ànima magnifica el Senyor, / el meu esperit celebra Déu que em salva, / perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. / Des d'ara totes les generacions / em diran benaurada. R.

Perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. / El seu nom és sant, / i l'amor que té als qui creuen en ell / s'estén de generació en generació. R.

Ompli de béns els pobres, / i els rics se'n tornen sense res. / Ha protegit Israel, el seu servent, / s'ha recordat del seu amor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,16-24)

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit, no desestimeu els dons de profecia; examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo, gardeu-vos de tota ombra de mal. Que Déu mateix, el Déu de la pau, us faci del tot sants, i guardi totalment irrepressibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per quan torni nostre Senyor Jesucrist. Déu que us crida, és digne de tota confiança; ell ho farà així.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,6-8.19-28)

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la llum; venia només a donar-ne testimoni.

Quan els jueus van enviar-li, des de Jerusalem, sacerdots i levites per interrogar-lo, el testimoni de Joan fou aquest. Li preguntaren: «Qui ets tu?» Ell, sense cap reserva, confessà clarament: «Jo no sóc el Messies». Li preguntaren: «Qui ets, doncs? Elies?» Els diu: «No el sóc». «Ets el Profeta que esperem?» Respongué: «No». Li digueren: «Doncs, qui ets? Hem de donar una resposta als qui ens han enviat: què dius de tu mateix?» Digué: «Sóc una veu que crida en el desert: "Aplaneu el camí del Senyor", com diu Isaïes.»

Alguns dels enviats, que eren fariseus, li preguntaren encara: «Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?» Joan els respongué: «Jo batejo només amb aigua, però, tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi; jo no sóc digne ni de deslligar-li la corretja del calçat.»

Això va passar a Bet-Ània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

El Espíritu del Señor está sobre mí, porque el Señor me ha ungido. Me ha enviado para dar la buena noticia a los que sufren, para vendar los corazones desgarrados, para proclamar la amnistía a los cautivos y a los prisioneros la libertad, para proclamar el año de gracia del Señor. Desborde de gozo con el Señor, y me alegro con mi Dios: porque me ha vestido un traje de gala y me ha envuelto en un manto de triunfo, como novio que se pone la corona, o novia que se adorna con sus joyas. Como el suelo echa sus brotes, como un jardín hace brotar sus semillas, así el Señor hará brotar la justicia y los himnos ante todos los pueblos.

▶ Salmo responsorial (Lc 1,46-48.49-50.53-54)

R. *Me alegro con mi Dios.*

Proclama mi alma la grandeza del Señor, / se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador; / porque ha mirado la humillación de su esclava. / Desde ahora me felicitarán todas las generaciones. R.

Porque el Poderoso ha hecho obras grandes por mí: / su nombre es santo, / y su misericordia llega a sus fieles / de generación en generación. R.

A los hambrientos los colma de bienes / y a los ricos los despide vacíos. / Auxilia a Israel, su siervo, / acordándose de la misericordia. R.

En aquesta pintura, Domenico Ghirlandaio fa assistir Jesús a la predicació de Joan Baptista. Església de Santa Maria Novella (Florència)

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,16-24)

Hermanos: Estad siempre alegres. Sed constantes en orar. Dad gracias en toda ocasión: esta es la voluntad de Dios en Cristo Jesús respecto de vosotros. No apaguéis el espíritu, no despreciéis el don de profecía; sino examinadlo todo, quedándoos con lo bueno. Guardaos de toda forma de maldad. Que el mismo Dios de la paz os consagre totalmente, y que todo vuestro espíritu, alma y cuerpo, sea custodiado sin reproche hasta la venida de nuestro Señor Jesucristo. El que os ha llamado es fiel y cumplirá sus promesas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,6-8.19-28)

Surgió un hombre enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que por él todos vinieran a la fe. No era él la luz, sino testigo de la luz.

Y este fue el testimonio de Juan, cuando los judíos enviaron desde Jerusalén sacerdotes y levitas a Juan, a que le preguntaran: «¿Tú quién eres?» Él confesó sin reservas: «Yo no soy el Mesías.» Le preguntaron: «¿Entonces, qué? ¿Eres tú Elías?» Él dijo: «No lo soy.» «¿Eres tú el Profeta?» Respondió: «No.» Y le dijeron: «¿Quién eres? Para que podamos dar una respuesta a los que nos han enviado, ¿qué dices de ti mismo?» Él contestó: «Yo soy la voz que grita en el desierto: "Allanad el camino del Señor", como dijo el profeta Isaías.» Entre los enviados había fariseos y le preguntaron: «Entonces, ¿por qué bautizas, si tú no eres el Mesías, ni Elías, ni el Profeta?» Juan les respondió: «Yo bautizo con agua; en medio de vosotros hay uno que no conocéis, el que viene detrás de mí, y al que no soy digno de desatar la correa de la sandalia.»

Esto pasaba en Betania, en la otra orilla del Jordán, donde estaba Juan bautizando.

COMENTARI

Viviu sempre contents

Des de temps molt antics, l'Església celebra aquest diumenge com un dia de joia: la joia que ens encomana l'Evangelí. Se'n invita a no fer cara de pomes agres sinó cara de festa, de Pasqua. Els profetes, en especial Joan Baptista, anuncien que ve el Senyor. Que no passi de llarg pel nostre costat perquè no hem percebut que era ell.

En la litúrgia d'avui ressona l'anunci del Regne de Déu, primer pel profeta anònim, anomenat *tercer Isaïes* (s. VI aC), que porta un missatge de joia, la *Bona Nova* del retorn d'Israel a la pàtria després de l'exili a Babilònia. És una veu càlida que és *evangelí* per als pobres i desvalguts (61,1), que és es-

perança per als cors adolorits, llibertat per als captius, i per als presos el retorn de la llum. És com l'herald que proclama «l'any de gràcia del Senyor». Així el text vol encoratjar el poble decaigut després del retorn de Babilònia, quan es fa difícil la reconstrucció de Jerusalem per la pobresa i les dimensions entre els nou arribats i els que ja habitaven a la ciutat.

El profeta alena l'esperança en el Déu que salva. Fora la por, el descoratjament. Només Jesús s'ha pogut apropiat d'aquesta profecia a la sinagoga de Natzaret: «Avui s'ha complert aquesta Escripura que acabeu de sentir» (Lc 4,16-21). Crist inaugura l'era nova, «l'any de gràcia del Senyor».

La veu del Baptista és la veu del testimoniatge: «Jo no sóc ni Elies ni el Messies. Jo vinc a donar tes-

timoni de la llum. Vinc a preparar el camí de qui és més gran que no pas jo». Joan Baptista confessa que ell és la veu, que la Paraula és Jesús, el Crist encarnat. També Joan ha estat cridat a ser precursor de Jesús. No pretén ser la Paraula. Només és la veu que anuncia la vinguda de Déu entre nosaltres i ve a donar-ne testimoni. Joan Baptista ens ajuda a discernir qui és la llum, la paraula de Déu. Ell ve vestit amb pèl de camell i no habita en cap palau. Humilment assenyala ja el Messies que ve.

El testimoniatge del Baptista és el model de com ha de ser el testimoniatge de qualsevol servidor del Regne: «Vingué a donar testimoni de la llum (7); ell mateix no era la llum; venia només a donar-ne testimoni.»

Ignasi Ricart, claretià

VIDA DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Dimarts dia 16, a les 18 h. Presideix el Consell Diocesà de Càritas.

Dimecres dia 17, a les 11 h. Presideix la sessió del Consell Presbiteral.

Dijous dia 18, a les 12 h. Celebra la Missa de la Mare de Déu de l'Esperança a la Batllòria.

A les 18 h. Visita l'exposició sobre el beat Josep Guardiet a la Fundació Museu-Biblioteca de Rubí.

Divendres dia 19, a les 13 h. Celebra l'Eucaristia i presideix el dinar al Seminari Diocesà amb motiu del Nadal.

Diumenge dia 21, a les 11.15 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Feliu del Recó en l'inici de ministeri de rector de Mn. Ramon Villarino.

A les 14 h. Participa en el dinar de Nadal de l'Hospitalitat de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

VISITA PASTORAL

Diumenge dia 14, a les 10 h. Missa Estacional a la parròquia de Sant Jaume Apòstol de Sabadell.

A les 12 h. Missa Estacional a la parròquia de Sant Roc de Sabadell.

Dilluns dia 15, tot el dia. Vista Pastoral a la parròquia de Sant Roc de Sabadell.

Dimecres dia 17, a les 21 h. Vista Pastoral a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell.

NOTÍCIES

Inici de la Santa Visita Pastoral a la parròquia de Sant Pere apòstol de Sabadell. El diumenge dia 9 de novembre, el Sr. Bisbe inicià la Santa Visita Pastoral a les parròquies de l'Arxiprestat de Sabadell Nord. La primera parròquia visitada ha estat la de Sant Pere Apòstol. El mateix diumenge va celebrar la Missa estacional i l'endemà, dilluns dia 10 de no-

vembre, visità les dependències parroquials, conversà amb el Sr. Rector i amb feligresos. Finalment, va presidir una reunió amb els responsables i col·laboradors en la comunitat parroquial.

Presentació d'administrador parroquial a Lliçà de Vall. El diumenge 9 de novembre, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Cristòfol de Lliçà de Vall. Dins la celebració, que va ser concorreguda, va presentar Mn. Prakash Chukka com a administrador parroquial. Hi assistí el Sr. Andreu Carreras, alcalde del municipi.

Inici de ministeri de rector a Castellar. El diumenge 16 de novembre, a les 12.30 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe diocesà, va presidir la

celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès. El Sr. Bisbe presentà oficialment a la comunitat parroquial Mn. Joaquim Fluviach com a nou rector, i Mn. Pedro Iglesias, com a diaca adscrit.

Concert de música cristiana al centre penitenciari de Quatre Camins. El dissabte dia 15 de novembre els joves de la parròquia de Santa Maria del Prat de Llinars del Vallès varen fer un concert de música cristiana al centre penitenciari de Quatre Camins. Acompanyats per un educador del centre, foren molt ben acollits pels interns i sortiren molt enriquits amb aquesta vivència.

Confirmacions a Sant Cristòfor de Terrassa. El dissabte dia 22 de novembre, a les 19.15 h, Mons. Saiz Meneses va celebrar l'Eucaristia a la parròquia de Sant Cristòfor, en el barri de Ca n'Anglada a Terrassa i va confirmar vuit joves i dos adults de la parròquia.

Confirmacions a la Sagrada Família de Terrassa. El diumenge 23 de novembre, solemnitat de Jesucrist Rei de l'univers, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va celebrar l'Eucaristia a les 12 del migdia a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa i va administrar el sagrament de la Confirmació a quinze joves de la comunitat parroquial. Així mateix un adult va rebre la Primera Comunió després d'un procés de catecumenat i preparació.

AGENDA

Conferència. «Terra Santa, el cinquè evangeli», per Mons. Joan E. Jarque, canonge de la Catedral de Barcelona. Dissabte dia 20 de desembre, a les 17.30 h, a la sala capitular de la Catedral del Sant Esperit de Terrassa. Organitzada pel grup Avant de la Federació de Cristians de Catalunya a Terrassa.

Exposició. «Nous descobriments arqueològics a Sant Pau de Riu-Sec», cedida per l'arqueòleg Sr. Jordi Roig i Buxó d'Arrago. Lloc: Parròquia de la Puríssima de Sabadell. Oberta els caps de setmana (horari de les misses fins al 4 de gener).

REMAD MAR ADENTRO

«Aquí Cristo es adorado y alimentado»

El pasado 5 de diciembre tuvo lugar la bendición e inauguración de la sede de Càritas Diocesana. Ha sido un momento importante y significativo en la corta historia de nuestra diócesis, en la ciudad de Sabadell. Deseo recordar también que el 19 de octubre de 2012 tuvo lugar la constitución canónica de Càritas Diocesana de Terrassa como organismo oficial de acción caritativa y promoción social de la Iglesia católica en nuestra diócesis y la aprobación de los estatutos por los que se regiría.

La misión de Càritas, como tantas veces recordamos, no es una tarea de suplencia o de sustitución para subsanar las situaciones o problemas que no pueden resolver los servicios sociales de las administraciones. La misión de Càritas es hacer presente el amor de Dios en medio del mundo, y es una tarea personal y comunitaria, individual y también institucional. Hacer presente ese amor de Dios nos ha de llevar no sólo a ayudar en las necesidades materiales, sino que también nos lleva a hacernos uno con el hermano, a compartir su sufrimiento, a compartir nuestros bienes, a incluirlo en nuestra familia, que es la Iglesia. Sólo desde la vivencia del amor de Dios hay futuro y esperanza para la humanidad.

Las palabras de Jesús referidas al juicio final, mantienen su perenne validez: «Venid, vosotros, benditos de mi Padre; heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme. (...) En verdad os digo que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis» (Mt 25,34-36.40).

Las homilias de san Juan Crisóstomo sobre el capítulo 25 del evangelio de san Mateo son de una gran contundencia. Recomienda que al adornar los templos, no nos olvidemos de los hermanos necesitados: «¿Deseas honrar el cuerpo de Cristo? No lo desprecies, pues, cuando lo contemples desnudo en los pobres. (...) No digo esto con objeto de prohibir la entrega de dones preciosos para los templos, pero sí que quiero afirmar que, junto con estos dones y aun por encima de ellos, debe pensarse en la caridad para con los pobres. Porque, si Dios acepta los dones para su templo, le agradan, con todo, mucho más las ofrendas que se dan a los pobres». Para nuestro Señor, siempre lo mejor; y para los pobres, también lo mejor.

Se acerca la Navidad. En el Valle de Aosta, en los Alpes occidentales, habita una comunidad de monjes desde hace siglos, llamada Congregación de los Canónigos Regulares del Gran San Bernardo. Fueron fundados por san Bernardo, canónigo archidiacono de Menthon (996-1081). Conocedor de los peligros que debían afrontar los viajeros que entonces atravesaban aquellas montañas y valles, encargó a la comunidad la misión de hospedar y ayudar a los que tuvieran necesidad. Y les dio un lema precioso que en latín suena así: «*Hic Christus adoratur et pascitur*» («Aquí Cristo es adorado y alimentado»).

Desearía que este bello lema inspire todas y cada una de las parroquias de nuestra diócesis y las numerosas obras sociales y caritativas que los diocesanos gestionan al servicio de los excluidos, en especial en las de Càritas Diocesana. Centralidad de Cristo, Eucaristía, adoración, Palabra de Dios, por un lado; y por el otro, salir al encuentro del hermano necesitado, viendo en él el rostro de Cristo. Son los dos pulmones de nuestra vida cristiana y de nuestra misión pastoral.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa